

idet man indførte Stavsbaand og Hoveri og saa fremdeles i det 18de Aarhundrede. Men ærede Medlemmer ved ogsaa, at den store Frihedslovgivning i Slutningen af det 18de Aarhundrede brød hele dette Tvangssystem, og at en af de vigtigste Reformere blandt disse Frihedslove var den, der aabnede Adgang for Fæstejords Overgang til Selveje.

Nu har vi i over 100 Aar lovprist og besunget dette Frihedslovgivningsarbejde, der fandt Sted den Gang. Men nu sker det, at nu kommer Bagstrævets Politik og siger: Vi skal have det samme indført igen; thi andet og mere er det ikke, at dette Forslag indeholder. Det er i det hele ejendommeligt at se, hvorledes disse socialdemokratiske Ideer, der gerne vil smykke sig med at være det nye, det, man skal bygge Fremtiden paa, og det, der peger fremad, saa at sige alle sammen er de gamle om igen og allesammen peger tilbage. Socialdemokratiets Kongstanke, at vi skal have Statsregulering og Statsindgreb, for at det kan gaa vel, ender i det allernøjeste Slægtskab med Enevældens landsfaderlige Omsorg, der ud fra Princippet: „Vi alene vide“, vilde regulere Produktionen og Omsætningen. Socialdemokratiets Organisationstvang er blot en mere ondartet Form for tidligere Tidens Lavsvæsen, og dets Jordpolitik er kun et Forsøg paa at gennemføre de uheldige Forhold fra den Tid, vi havde offentligt Fæste paa Statens Jorder, og som førte til, at Bondestanden, der den Gang var hele Landets Befolkning, kom saa dybt ned baade i økonomisk og moralsk Henseende, som vort Folk vel aldrig har været. Socialdemokratiet ønsker at give det Udseende af, at dets Politik peger fremad. Jeg vover at sige, at den peger tilbage paa det sørgeligste Afsnit af vort Folks Historie.

Jeg maa derfor med Hensyn til det Lovforslag, der her foreligger, Forslag til Lov om Erhvervelse af Jord, Tvangserhvervelse af Jord til Statens Besiddelse, sige, at jeg ikke alene anser det for at være fuldkommen overflødig i Øjeblikket og uden Betydning for Udstykningsarbejdet, men for et Lovforslag, der i anden Henseende, hvis det blev ophøjet til Lov, vilde kunne have højst skadelig Virkning.

Med Hensyn til det andet foreliggende Lovforslag, Forslaget vedrørende Vilkaarene for Overtagelse af Jorder i offentligt Eje, ser jeg egentlig ikke, at der har været Grund til under de vanskelige Trykkerforhold at bebyrde Trykkeriet med at optrykke hele den gældende Lov — for det er jo i Virkeligheden Loven af 4. Oktober, der er

optrykt en Gang til. Maaske har man fra Socialdemokratiets Side haft en forstaaelig Lyst til at vise, at er der ikke andre, som kan faa trykt, kan det i hvert Fald faa trykt, endogsaa et helt Lovforslag; thi ellers vilde der ikke have været noget som helst i Vejen for, at de faa Ændringer, der findes i dette Lovforslag til Adskillelse fra Loven af 4. Oktober 1919, kunde være sat op i meget faa Linier.

Naar jeg skal omtale dette Lovforslag, finder jeg ingen Anledning til at nævne andet end, at der er den Ændring, som den ærede Ordfører for Forslagsstillerne ogsaa fremdrog, at medens man efter Loven af 4. Oktober 1919 nu giver de 9 Tiendedele af Byggesummen, men saaledes, at der som bekendt kun skal forrentes 6 000 Kr., skal man efter det her foreslaaede give hele Byggesummen. Nu kan det synes meget tiltalende, for saa vidt som Hensigten med Loven af 4. Oktober 1919 og med Loven af af 22. Juni 1917 er den at hjælpe mindre bemidlede i Gang med et mindre Jordbrug. Men jeg tror alligevel ikke, at det, der her er foreslaaet, er formaalstjenligt. Jeg vil gerne fremhæve, at man gør ikke disse Mennesker en Tjeneste, hvis man hjælper dem i Gang med mindre Jordbrug, og det viser sig, at de mangler Kvalifikationerne til at klare sig i saadanne mindre Jordbrug; jeg tror, at man saa har gjort dem en meget daarlig Tjeneste. Men til disse Kvalifikationer hører ikke blot det, at de har baade teoretisk og praktisk Dygtighed som Landmænd — det kræves i høj Grad —, at de er villige til at tage det haarde Arbejde, der er nødvendigt — der er ikke Spørgsmaal om 8, men om 9, 10, 11 eller maaske 12 Timer —, og at de er villige til at bøje sig ind under den Nøjsomhed, som kræves i disse smaa Hjem, navnlig i Begyndelsen; men der kræves først og fremmest ogsaa dette, at der er økonomisk Sans baade hos Manden og Konen, og jeg tror, man skal være varsom med at stryge enhver Prøve paa, at der er en saadan økonomisk Sans til Stede.

Jeg var ikke med den Gang, men jeg tænker mig, at den Gang man indsatte dette med, at vedkommende selv skulde skaffe den ene Tiendedel, har Lovgivernes Mening været at stille visse Krav. Vedkommende skulde vise, at han gennem de unge Aar havde haft saa megen økonomisk Sans, at han selv kunde tilvejebringe noget af Kapitalen. Jeg tror ogsaa, at det i det kommende Arbejde giver ham en moralsk Støtte, at han kan sige: Jeg har selv sat noget ind paa det, jeg har ikke modtaget alt af Staten. Det har maaske